Regeringsrätten

Rättsfall

Beräkning av avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer som under beskattningsåret retroaktivt uppburit folkpensionsförmån som belöper på tidigare beskattningsår

Besvär av Sonja L angående inkomsttaxering 1978.

Sonja L, född 1912 och gift, upptog i sin självdeklaration 1978 folkpensionsförmåner och annan pension om sammanlagt 12 089 kr till beskattning.

TN påförde Sonja L ytterligare pensionsinkomst om 4 442 kr, avseende hustrutillägg som belöpte på 1976 men utbetalades under 1977, samt medgav avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionär med 6 400 kr. Den beskattningsbara inkomsten uppgick härefter till 5 500 kr.

Hos LSR yrkade Sonja L extra avdrag med så stort belopp att någon beskattningsbar inkomst inte skulle uppkomma.

TI yttrade att han med hänsyn till omständigheterna i målet inte motsatte sig avdrag för nedsatt skatteförmåga med ytterligare 5 500 kr.

LSR yttrade såvitt nu är ifråga: Med hänsyn till att 4 442 kr av erhållen ersättning avser inkomst från tidigare beskattningsår 1976 är Sonja L berättigad enligt RSV:s anvisningar till extra avdrag med 7 400 kr. — LSR beslutar med bifall till besvären medge avdrag för väsentligt nedsatt skatteförmåga med 7 400 kr.

Sonja L överklagade hos KR.

TI avstyrkte bifall till besvären och anförde. RSV:s föreskrifter (RSV Dt 1977:15) om avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer åberopas. Enligt punkt 4.5 bör den retroaktiva ersättningen frånräknas den taxerade inkomsten (16 430 — 4 400 = 11 990). Om den taxerade inkomsten understiger 12 400 — 12 640 kr skall enligt tabell I (gift skattskyldig) det extra avdraget beräknas till belopp som motsvarar skillnaden mellan den taxerade inkomsten (11 990 kr) och grundavdraget (4 500 kr) eller i förevarande fall 7 400 kr.

KR i Stockholm: ej ändring.

Sonja L gick vidare till RR.

RR förordnade att yttrande skulle inhämtas från RSV över dess föreskrifter m m om avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer (RSV Dt 1977:15) såvitt de avsåg retroaktiv ersättning.

I avgivet yttrande anförde RSV bl a följande:

Det extra avdraget skall i första hand bestämmas med hänsyn till storleken av den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten. För avdragets beräkning har upprättats särskilda tabeller. Med hänsyn till de särskilda förhållanden, som kan föreligga i det enskilda fallet, kan avdraget jämkas.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Vid bedömning av rätten till extra avdrag skall hänsyn tas till förhållandena under beskattningsåret. Inkomst av tjänst redovisas enligt kontantprincipen vilket innebär att en inkomst tas till beskattning det beskattningsår den blir tillgänglig för lyftning utan hänsyn till om ersättningen avser tidigare år.

Som framgår av RSV:s föreskrifter m m om extra avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer skulle en strikt tillämpning av kontantprincipen vid beräkning av det extra avdraget i de fall retroaktiv ersättning uppburits leda till ett för den skattskyldige oförmånligt resultat.

Vid retroaktiv utbetalning av pensionärsförmåner beror den sena utbetalningen mindre på den skattskyldiges göranden än på utbetalarens handläggningsrutiner. RSV rekommenderade därför redan i föreskrifter m m för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer till 1977 års taxering (RSV Dt 1976:44) att den taxerade inkomsten skulle reduceras med sådan folkpension som betalas ut retroaktivt vid beräkning av det extra avdraget.

I föreskrifterna m m för 1978 års taxering (RSFS 1977:41 RSV Dt 1977:15) utvidgades anvisningspunkten 4.5, Retroaktiva ersättningar, till att avse även övriga retroaktiva ersättningar. Det belopp som därvid kunde frånräknas den taxerade inkomsten fick dock inte överstiga 15 000 kr. Denna begränsning motiverades med att om den retroaktiva ersättningen uppburits under ''rätt'' beskattningsår hade det extra avdraget som beräknats för det år den retroaktiva ersättningen avsåg minskat eller helt fallit bort i de fall då fråga är om retroaktiva ersättningar av mera betydande belopp.

Vid 1978 års taxering medgavs extra avdrag för gift skattskyldig vars make också är folkpensionär med 7 900 kr om den taxerade inkomsten uppgick till 12 400 kr. Understeg den taxerade inkomsten detta belopp beräknades det extra avdraget till så stort belopp som motsvarade skillnaden mellan den taxerade inkomsten och grundavdraget, 4 500 kr.

Regeln om reducering med den retroaktiva ersättningen har tillkommit för att mildra effekten av det retroaktiva beloppets påverkan på det extra avdragets storlek.

På grund av det extra avdragets konstruktion kan en strikt tillämpning av riksskatteverkets anvisningar leda till att det resultat som uppnås inte ger önskad effekt utan tvärtom motverkar anvisningarnas syfte. Så är fallet då den taxerade inkomsten inklusive den retroaktiva ersättningen är lika med eller lägre än den inkomst som motsvarar det högsta avdraget. I dessa fall bör den retroaktiva ersättningen inte frånräknas när det extra avdraget skall bestämmas.

Inte heller i de fall då den taxerade inkomsten, exklusive retroaktivt belopp, understiger den inkomst som motsvarar det högsta extra avdraget, vid 1978 års taxering 12 400 kr, bör den metod som rekommenderas i anvisningspunkten 4.5 användas strikt. Enligt RSV:s mening bör med utgångspunkt i skatteförmågeprincipen viss jämkning ske för att undvika att den som har lägre inkomst får ett mindre extra avdrag. Avdrag bör därför i dessa fall medges med det belopp som motsvarar det högsta avdraget enligt tabell, vid 1978 års taxering 7 900 kr.

På grund av vad ovan anförts finner RSV att Sonja L vid 1978 års taxering kan medges ett extra avdrag på 7 900 kr.

TI medgav under hänvisning till RSV:s yttrande att Sonja L:s taxeringar nedsattes med ytterligare 500 kr.

RR yttrade: Av handlingarna i målet framgår att Sonja L under 1977 uppburit folkpensionsförmåner och annan pension om sammanlagt 16 531 kr. Av detta belopp utgör 4 442 kr hustrutillägg, som belöper på 1976.

Såsom underinstanserna funnit är Sonja L berättigad till avdrag för nedsatt skatteförmåga. Vid bestämmandet av avdragets storlek skall beaktas att de pensionsförmåner som utgått inbegripit ett retroaktivt belopp. Med hänsyn till att Sonja L:s inkomster under beskattningsåret exkl den retroaktiva ersättningen är lägre än den inkomst som motsvarar det högsta extra avdraget enligt

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

tabell i RSV:s anvisningar (RSV Dt 1977:15) föreligger skäl att medge högsta avdrag enligt tabellen eller 7 900 kr. (RR föredr. 4.5: dom 16.6.1983.)

Delin ansåg att m h t föreliggande omständigheter borde Sonja L medges så stort extra avdrag — 11 900 kr — att hon ej åsätts någon beskattningsbar inkomst.

Mueller fann i likhet med RSV (se RSV Dt 1977:15 och yttrandet i detta mål) att det kan finnas skäl att bestämma avdraget för nedsatt skatteförmåga till ett högre belopp än det som följer av verkets tabeller i de fall då den skattskyldige under beskattningsåret retroaktivt uppburit folkpensionsförmån som belöper på ett tidigare beskattningsår. En sådan avvikelse är möjlig enligt punkt 2 sjätte stycket av anv till 50 § KL.

Enligt RSV:s mening (se verkets yttrande i detta mål) bör avvikelsen från de i tabellerna angivna beloppen begränsas så att avdraget inte bestämmes till högre belopp än det högsta avdraget enligt den tillämpliga tabellen. Avdraget skulle sålunda beräknat för Sonja L uppgå till 7 900 kr.

Varken i lagtexten eller i förarbetena till lagtexten finns, anför Mueller, stöd för en sådan begränsning. I stället framgår såväl av lagtexten som av dess förarbeten att grundtanken bakom föreskrifterna om avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionär är att folkpensionsförmåner som avses i detta mål inte skall föranleda någon beskattning för en skattskyldig som inte har någon annan inkomst av betydelse (se bl a prop 1948:224, BeU 1948:47, prop 1975:92 s 101). En begränsning av avdraget till 10 000 kr har upphävts i vad avser 1976 och senare års taxeringar (se lagen (1975:312) om ändring i kommunalskattelagen och prop 1975:92 s 81).

Vidare bör beaktas att det inte beror på den skattskyldige att viss folkpensionsförmån kommit att betalas ut retroaktivt under ett senare beskattningsår än det på vilket förmånen belöper utan på bristfälliga rutiner hos vederbörande myndighet.

Mot bakgrund av vad som anförts i de två närmast föregående styckena torde — i fall då en skattskyldig under beskattningsåret retroaktivt uppburit folkpensionsförmån som belöper på ett tidigare beskattningsår — viss hänsyn böra tagas även till den skattskyldiges inkomstförhållanden under det tidigare året.

I Sonja L:s fall bör alltså kunna beaktas dels att hon under 1976 haft en inkomst om endast 429 kr på grund av en frivillig pensionsförsäkring, dels att hon vid 1977 års taxering inte skulle åsatts någon beskattningsbar inkomst om den retroaktivt utbetalda folkpensionsförmånen om 4 442 kr hade kunnat medräknas.

Eftersom nämnda belopp inte kunnat medräknas vid 1977 års taxering bör med beaktande av vad som anförts i det föregående Sonja L vid 1978 års taxering medges så stort avdrag för nedsatt skatteförmåga att hon vid 1977 och 1978 års taxeringar sammanlagt inte åsätts högre beskattningsbar inkomst än den som skulle påförts henne om den retroaktiva folkpensionen betalats ut under 1976. Detta innebär att hon vid 1978 års taxering skall medges så stort avdrag — 11 900 kr — att hon inte påförs någon beskattningsbar inkomst.

Anm: Se RÅ 1973 not 212; 1977 not Aa 129 och RÅ80 not Aa 36. Se även: RSV Dt 1977:41.

Fråga om prövning av extraordinär besvärsrätt enligt 100 H § TL m h t en först hos KR ingiven deklaration?

Besvär av L angående inkomsttaxering 1980.

RR yttrade: L har icke avgivit någon självdeklaration i föreskriven ordning vid 1980 års taxering. Han åsattes därför taxeringar efter skön av vederbörande TN. Över nämndens beslut härom anförde L besvär hos LR i Malmöhus län med yrkande att bli taxerad i enlighet med deklaration som han skulle senare inge till LR. Då L, trots erhållet föreläggande jämlikt 5 § förvaltnings-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

processlagen, icke inkom till LR med någon deklaration och han icke heller på annat sätt angav innehållet i sin talan, har icke för LR förelegat något material som kunde utgöra ett tjänligt underlag för målets prövning. LR har därför, i överensstämmelse med det L i föreläggandet angivna äventyret, riktigt avvisat L:s besvär.

KR i Gbg, dit L besvärat sig över LR:s avvisningsbeslut, har ogillat L:s besvär. Den omständigheten att L till KR ingivit en självdeklaration för 1980 saknar betydelse för prövning av LR:s avvisningsbeslut. Skäl att ändra KR:s beslut, såvitt gäller denna fråga, föreligger ej.

L:s yrkande att bli taxerad i enlighet med sin till KR avgivna självdeklaration hade i första hand bort prövas i den 100 § TL angivna ordningen. Denna prövning ankommer på LR i Malmöhus län och KR hade därför ägt att överlämna L:s deklaration dit. RR saknar skäl att i nuvarande läge resningsvägen ingå på en sakprövning av L:s taxeringar 1980.

RR ändrar ej KR:s beslut såvitt gäller avvisning av L:s talan i LR.

RR avslår L:s resningsansökan men överlämnar L:s talan i vad den är att anse som besvär i särskild ordning beträffande hans taxeringar 1980 till LR i Malmöhus län för prövning. (RR föredr. 13.4; beslut 10.5.1983).

Anm: Se RÅ 1976 ref 20; RÅ78 Ba 30; RÅ78 Ba 75; RÅ78 Ba 155. Se även prop 1971:30, s 521 f; prop 1971:60, s 108 f; samt Ragnemalm, Extraordinära rättsmedel i förvaltningsprocessen, s 201.

Kvarskatteavgift. Fråga om ökad kvarskatt för hustru föranledd av höjd taxering för mannen berott på omständighet som hon kunnat råda över

Besvär av Anne-Marie G ang kvarskatteavgift.

Vid debitering av slutlig skatt 1978 påfördes Anne-Marie G kvarstående skatt med 997 kr samt kvarskatteavgift med 54 kr. Anne-Marie G ansökte hos länsstyrelsen om nedsättning av kvarskatteavgiften. Till stöd för sin talan anförde hon att makens taxering höjts varvid skatteuttaget på hennes beskattningsbara B-inkomst ökat. Detta utgjorde enligt hennes mening förhållanden varöver hon icke kunnat råda.

LS medgav inte nedsättning av kvarskatteavgiften då åberopade omständigheter inte ansågs ha utgjort tillräckliga skäl för att nedsätta kvarskatteavgiften.

Anne-Marie G anförde besvär hos KR.

KR i Jkg: ej ändring.

Anne-Marie G överklagade hos RR.

Allmänna ombudet yttrade: Som grundläggande regel för nedsättning av kvarskatteavgift gäller enligt 85 § 2 mom uppbördslagen att den skattskyldige påförts kvarskatteavgift och att den kvarstående skatten beror av förhållande, som han inte kunnat råda över. — RSV har meddelat anvisningar för tillämpning av bestämmelserna om nedsättning av kvarskatteavgift (RSV Du 1975:17). Enligt dessa gäller som allmän princip att preliminär skatt skall erläggas under inkomståret. Nedsättning av kvarskatteavgift kan ske endast om skattskyldig inte kunnat råda över att kvarstående

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

skatt uppkommit. Hänsyn bör i detta sammanhang tas till den skattskyldiges möjligheter att göra fyllnadsinbetalning. Nedsättning bör ske endast i de fall där rimliga skäl att göra fyllnadsinbetalning saknats eller svårigheter förelegat att beräkna dess storlek enligt relativt objektiva grunder. — Anne-Marie G har åsatts taxering i enlighet med avlämnad deklaration taxeringsåret 1978. Däremot har TN avvikit från mannens deklaration, innebärande att hans statligt taxerade inkomst höjts från deklarerade 75 600 kr till 92 100 kr. Anne-Marie G:s beskattningsbara B-inkomst uppgår till 13 400 kr. På grund härav samt då mannen redovisar högre A-inkomst har avvikelsen från hans deklaration påverkat Anne-Marie G:s statliga inkomstskatt med så stort belopp att kvarskatteavgift påförts med 54 kr. Om mannens deklaration godtagits hade avgift inte påförts. — Om avvikelse skett från självdeklaration kan kvarskatteavgift nedsättas bara i de fall där den skattskyldige haft grundad anledning anta att taxering skulle åsättas i enlighet med självdeklarationen. TN har förvägrat mannen G yrkat avdrag för underskott på rörelse, då verksamheten ansetts ha bedrivits utomlands. Han har haft all anledning räkna med att taxeringsnämnden skulle förvägra detta underskottsavdrag, eftersom motsvarande avdrag förvägrades vid 1977 års taxering. TN har vidare rättat en mindre felräkning i mannens deklaration 1978. Jag anser att det inte finns skäl att medge nedsättning av hustruns kvarskatteavgift på den grunden att avvikelse skett från mannens självdeklaration. — Frågan gäller då om sambeskattningsbestämmelserna och därmed förenade svårigheter att åstadkomma en riktig beräkning av den slutliga skatten utgör tillräckligt skäl för nedsättning av kvarskatteavgiften. Enligt RSV:s ovannämnda anvisningar bör nedsättning inte ske om det är en mera betydande disproportion mellan slutlig och preliminär skatt. I förevarande fall kan det dock inte anses vara fråga om så stor disproportion. Av anvisningarna framgår emellertid vidare att nedsättning inte heller bör ske i de fall där det klart framgår att deklarationen upprättats med anlitande av sakkunnig hjälp. Som exempel på sakkunnig hjälp nämns banks notariatavdelning, skattekonsult och liknande. Det kan i detta fall förutsättas att makarna G anlitat sådan hjälp om de inte själva haft tillräckliga kunskaper på området. — Enbart det förhållandet att kvarskatten helt eller delvis beror på sambeskattade B-inkomster bör inte föranleda att nedsättning av kvarskatteavgift medges. Tvärtom synes man böra tolka gällande bestämmelser och utfärdade anvisningar på så sätt att förhållandevis stora krav ställs på sambeskattade personer i fråga om utbyte av information rörande den andre makens taxering och tänkbara avvikelser från deklarationen. Såvitt jag kan finna finns det inte heller några rättsfall som tyder på motsatsen.

Anne-Marie G gjorde bl a följande invändningar: Jag har inte haft grundad anledning antaga att taxering inte skulle åsättas i enlighet med min självdeklaration. Taxering åsattes också i enlighet med min självdeklaration. Jag har heller inte haft grundad anledning antaga att taxering inte skulle åsättas för min make i enlighet med hans självdeklaration. Att avdrag för underskott i rörelse förvägrades vid 1977 års taxering bygger på den oriktiga uppgiften att verksamheten i hans dåvarande rörelse skulle ha bedrivits självständigt utomlands, då den i själva verket bedrivits från hemortskommunen. Det har funnits all anledning antaga, att denna felaktighet skulle rättas till vid taxeringen 1978, något som TN beklagligt nog inte har gjort samt att den felaktiga taxeringen 1977 skulle rättas i högre instans. I vart fall är detta fråga om förhållanden, varöver jag inte kunnat råda, ej heller har jag haft anledning begära förhandsbesked beträffande min makes taxering e d. — Sakkunnig hjälp såsom banks notariatavdelning, skattekonsult och liknande har inte anlitats för upprättande av min eller min makes deklaration.

RR yttrade: Vid 1978 års taxering till statlig och kommunal inkomstskatt gjordes en avvikelse från Anne-Marie G:s makes självdeklaration i det att ett av honom yrkat avdrag för underskott i rörelse vägrades. Motsvarande yrkande vid 1977 års taxering hade också avslagits. Av vad Anne-Marie G anfört i RR framgår, att hon varit insatt i avvikelsen från mannens självdeklaration vid taxeringen 1977 och hans motsvarande yrkande i självdeklarationen 1978.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Avvikelsen från sistnämnda deklaration medförde på grund av reglerna om sambeskattning av B-inkomster ett ökat skatteuttag på Anne-Marie G:s B- inkomst. Härigenom ökade hennes kvarskatt från 868 kr, som inte hade åsamkat henne någon kvarskatteavgift, till 997 kr med påföljd att kvarskatteavgift om 54 kr debiterades henne.

Mot bakgrund av det anförda måste det anses att den inträffade ökningen av kvarskatten för Anne-Marie G har berott på omständigheter som hon kunnat råda över. Kvarskatteavgiften bör därför inte sättas ned.

RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 10.5;dom 31.5.1983. Två ledamöter anförde annan motivering.)

Anm: Se RÅ 1969 not 1300 och 1971 not 1666. Se även prop 1951:203, s 31, 32, 39, 60; prop 1974:159, s 66, 67, 79; RSV Du 1975;17; RSV Du 1976:10.

Fråga om byggmästares arbete på villa som han tidigare köpt av eget byggnadsföretag utgjort skattepliktig inkomst för honom

Besvär av TI angående J:s inkomsttaxering 1975.

J bedrev i aktiebolagsform ett byggnadsföretag i vilket han ägde samtliga aktier. Den 3 mars 1973 förvärvade J en fastighet på vilken hans bolag följande år uppförde en byggnad. J hade under sin fritid arbetat på byggnaden för att färdigställa denna och beräknade arbetstiden till ca 1 200 timmar. J fakturerades för bolagets kostnader. Därvid hade värdet av J:s arbetsinsats inte beaktats.

I sin år 1975 avlämnade deklaration redovisade J fastigheten som förmögenhetstillgång.

TN fann att byggnaden utköpts från bolaget för 250 000 kr. Då det verkliga värdet av byggnaden ej ansågs understiga 350 000 kr upptogs differensen 100 000 kr till beskattning som förtäckt lön.

J anförde besvär och yrkade att han inte skulle beskattas för värdet av den egna arbetsinsatsen och anförde: Han hade fakturerats av bolaget för kostnader med 240 305 kr. Vid en företagen efterkalkyl hade det emellertid visat sig att bolagets kostnader uppgått till totalt 257 366 kr. Förmånen kunde alltså enligt J beräknas till skillnaden mellan 257 366 kr och 240 305 kr eller 17 061 kr.

TI genmälde bl a: Den omständigheten att byggnadsaktiebolaget, vari J är huvudaktieägare, uppfört J:s bostadsbyggnad måste i enlighet med gällande praxis medföra att fastigheten är behäftad med s k byggmästarsmitta, dvs fastigheten utgör omsättningstillgång i den rörelse som J skattemässigt får anses bedriva genom aktiebolaget. Vid sådant förhållande måste det arbete J utfört anses utfört för byggnadsrörelsens räkning. Detta medför i sin tur att uttagets storlek skall bedömas med hänsyn till fastighetens värde i färdigt skick. Detta värde kan bestämmas till 133 procent av byggnadsvärdet vid 1975 års allmänna fastighetstaxering, dvs till (133 × 235 000 : 100 =) 313 333 kr. Med hänsyn

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

härtill och till storleken av likviden till bolaget (240 305 kr) kan ''underpriset'', dvs den förtäckta lönen beräknas till (313 333—240 305 =) 73 028 kr.

LR yttrade: J är att anse som byggmästare. Han har låtit sitt företag uppföra byggnaden för honom. Han har även själv arbetat på fastigheten. Vid bedömningen av vad som härigenom tillgodoförts J finner LR att hela byggnadens värde skall läggas till grund för denna bedömning. Vid 1975 års allmänna fastighetstaxering fastställdes byggnadsvärdet till 235 000 kr. Fastighetens värde bör som TI även gjort gällande upptas till 313 333 kr. J har i likvid härför erlagt 240 305 kr. Mellanskillnaden 73 028 kr skall upptas till beskattning som förtäckt lön. Taxeringarna skall nedsättas i enlighet härmed.

J överklagade hos KR och yrkade att den förtäckta lönen skulle beräknas till 17 061 kr (257 366—240 305).

KR i Jkg yttrade: TI gör gällande att J:s eget arbete måste anses utfört för byggnadsrörelsens räkning och att värdet av J:s uttag ur rörelsen skall bedömas med hänsyn till fastighetens värde i färdigt skick. Visserligen torde fastigheten vara behäftad med s k byggmästarsmitta, vilket innebär att eventuell vinst vid försäljning av fastigheten kan komma att beskattas som inkomst av rörelse. Vid en försäljning av fastigheten kommer vinstens storlek i så fall att påverkas av att J utfört eget arbete på fastigheten. Däremot skall värdet av det egna arbetet ej medräknas när det gäller att avgöra om försäljning från J:s bolag till J skett till underpris, utan denna fråga skall lösas genom en jämförelse mellan bolagets kostnader för uppförande av byggnaden och vad J betalat. Invändning har ej gjorts mot bolagets beräkning av kostnaderna till 257 366 kr. Utredningen i målet ger ej vid handen att den förtäckta lönen uppgår till högre belopp än J medgivit. Vid sådant förhållande bör J:s besvär bifallas.

TI anförde besvär hos RR med yrkande att LR:s beskattningsåtgärder skulle fastställas.

RR: ej ändring (RR föredr. 20.9; dom 10.10.1983.)

Anm.: Se RÅ 1964 not 690 och prop 1980/81:68, s 164.

Makes beskattning för periodiskt understöd som delvis innehållits av andra maken som ersättning för hyresupplåtelse.

Besvär av Anita L angående inkomsttaxering 1978.

Anita L redovisade i sin deklaration 6 000 kr utgörande periodiskt understöd under sex månader från sin f d make, Ingemar L. Underhållsskyldigheten hade av domstol och enligt makarnas överenskommelse bestämts till 2 000 kr per månad. Av dessa 2 000 kr hade emellertid Ingemar L innehållit 1 000 kr varje månad som ersättning för att Anita L bott kvar i Ingemar L:s villafastighet.

TN upptog vid beskattning av Anita L understödet till 12 000 kr.

Anita L anförde besvär hos LR med yrkande att det periodiska understödet skulle upptas till 6 000 kr.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

LR yttrade, såvitt nu är i fråga: Det periodiska understödet avser underhållsbidrag till Anita L från maken Ingemar L, för tiden maj — okt 1977. Av i målet åberopade handlingar framgår, att tingsrätten i interimistiskt beslut den 9 maj 1977 förordnat bl a att sammanlevnaden mellan makarna skulle hävas, att Anita L skulle kvarsitta i makarnas hem och att Ingemar L till Anita L för hennes egen del skulle utge underhållsbidrag med 2 000 kr per månad. Tingsrätten har genom deldom den 18 okt 1977 dömt till äktenskapsskillnad mellan makarna L samt har därvid förpliktat Ingemar L att till Anita L utge underhållsbidrag för hennes egen del med 2 000 kr per månad från och med den 9 maj 1977 till och med okt 1977 och förklarat Anita L berättigad att sitta kvar i hemmet till dess bodelning sker. — Anita L har som grund för sina yrkanden anfört, att avsikten varit att hon skolat erhålla 1 000 kr per månad i underhåll under betänketiden, samt att Ingemar L under den tiden skulle svara för ränteutgifterna för fastigheten Odensberg 5:26 i Falköpings kommun, varför ytterligare 1 000 kr per månad skulle utgöra hennes andel av räntekostnaderna för fastigheten. Denna skulle vid kommande bodelning tillskiftas henne. För tiden efter äktenskapsskillnadsdomen hade Anita L betalat 2 000 kr till Ingemar L avseende räntekostnader för fastigheten under tiden nov — dec 1977. — Av handlingarna i målet framgår att bodelning ej skett under år 1977. Ingemar L har således under i målet aktuellt beskattningsår varit ensam ägare till fastigheten Odensberg 5:26 ävensom haft att ensam betala räntor och amorteringar för fastigheten. Att något betalningsansvar för lån å i fastigheten nedlagt kapital skulle åvila jämväl Anita L har icke visats i målet. — LR gör följande bedömning. Anita L har under betänketiden kvarbott i mannens fastighet. Förordnande om rätt för make att under betänketiden kvarsitta i hemmet kan inte anses medföra skyldighet för denne att utgiva ersättning till andra maken för upplåtelsen av den tidigare gemensamma bostaden. Enligt tingsrättens beslut den 9 maj 1977 har sammanlagt 12 000 kr skolat utgå under betänketiden såsom underhållsbidrag till Anita L personligen. — Av vad som i målet upptagits framgår emellertid att Ingemar L icke uppfyllt detta förordnande i enlighet med tingsrättens beslut utan har sammanlagt 6 000 kr härav innehållits av honom för täckande av räntekostnader för fastigheten. Skäl att upptaga sistnämnda belopp till beskattning hos Anita L som inkomst i form av periodiskt understöd kan inte anses föreligga. Besvären i denna del förtjänar därför bifall.

TI klagade hos KR med yrkande att TN:s beskattningsåtgärder skulle fastställas.

KR i Gbg yttrade, såvitt nu är i fråga: Genom interimistiskt beslut förpliktades Ingemar L att under betänketiden utge underhållsbidrag till Anita L för hennes egen del med 2 000 kr i månaden. Vidare förordnades att Anita L skulle ha vårdnaden om barnen och sitta kvar i hemmet. Hemmet fanns i en enfamiljsvilla som ägdes av Ingemar L. Denne var ensam ansvarig för inteckningsskulderna. Ingemar L och Anita L har kommit överens om att Anita L skulle betala 1 000 kr i månaden till Ingemar L som ersättning för att hon fick bo i villan. Sedan tingsrätten dömt till äktenskapsskillnad och Ingemar L:s underhållsskyldighet upphört, har Anita L betalat 1 000 kr i månaden till Ingemar L som hyra för villan. — Under betänketiden har Ingemar L betalat 1 000 kr. Han har vidare innehållit 1 000 kr av det överenskomna underhållsbidraget. Härigenom får Ingemar L anses ha gottgjort sig hyresbetalningen genom kvittning. Denna kvittning får tillerkännas samma rättsverkan som kontant betalning. Anita L skall alltså beskattas för ett periodiskt understöd om 12 000 kr.

Hos RR yrkade Anita L att LR:s dom skulle fastställas.

RR: ej ändring. (RR föredr. 28.9; dom 24.10.1983.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Fråga om väsentlig anknytning till Sverige efter utflyttning

Besvär av Ulla J angående förmögenhetstaxering 1977.

Ulla J upplyste i sin år 1977 lämnade självdeklaration att hon den 27 dec 1976 med man och barn utflyttat till Frankrike.

TN ansåg Ulla J vara bosatt i Sverige och upptog vid förmögenhetstaxeringen såsom tillgångar dels andel av fritidsfastighet i Östhammar med 104 500 kr och dels en reversfordran på Ulla J:s moder uppkommen i samband med fastighetsförsäljningar till modern med 6 854 440 kr. Efter avdrag med 1 549 634 kr avseende skatteskulder bestämdes den skattepliktiga förmögenheten till 5 409 306 kr.

Hos LR yrkade Ulla J att hon ej skulle anses bosatt i Sverige vid 1976 års utgång.

LR yttrade: Ulla J har i besvären upplyst att maken sedan andra halvåret 1976 tjänstgjort på Ikeas dotterbolag i Frankrike, Schweiz och Tyskland, att familjen därför sedan hösten 1976 bosatt sig i Frankrike, och att det på grund av osäkerhet om den slutliga placeringen hos Ikea i utlandet, dvs i något av de angivna länderna, inte gick att registrera fast bosättning under år 1976, trots att de bott i Frankrike. — LR finner att Ulla J med hänsyn till vad som upplysts inte kan anses ha tagit varaktigt bo och hemvist på viss utländsk ort under beskattningsåret. Hon bör därför enligt punkten 1 av anv till 53 § KL anses i beskattningshänseende som bosatt i Sverige. Ej heller är visat att Ulla J vistats i Frankrike under beskattningsåret under sådana förhållanden som bör föranleda att hon jämlikt artikel 14 i dubbelbeskattningsavtalet med Frankrike skall anses där ha sitt skatterättsliga hemvist. — LR ändrar inte TN:s beslut.

Ulla J vidhöll sin talan hos KR.

TI hemställde om avslag på besvären och anförde: På de skäl som LR anfört kan Ulla J inte anses ha tagit varaktigt bo och hemvist på viss utländsk ort under år 1976. Hon är därför att anse som bosatt i Sverige under beskattningsåret och obegränsat skattskyldig härstädes för förmögenhet vid nämnda års utgång. — Vid bedömande av frågan om Ulla J haft väsentlig anknytning till Sverige bör även beaktas följande omständigheter. 1) Överlåtelsen av hennes huvudsakliga fastighetsinnehav skedde till en nära anhörig i Sverige. 2) Kvarvarande innehav av fastigheter i Östhammar. 3) Mannens anställning i ett svenskt bolag. 4) Nämnda bolag hade vid 1976 års utgång ännu inte startat någon verksamhet i Frankrike. 5) Uppehållstillstånd i Frankrike hade inte erhållits.

KR i Sthlm: ej ändring.

Ulla J gick vidare till RR.

RR yttrade: I målet får numera anses utrett, att Ulla J med sin familj utflyttat till Frankrike den 28 dec 1976 och att hon därefter inte hade sitt egentliga bo och hemvist i Sverige eller stadigvarande vistades här. Vid bedömning av framkomna omständigheter får Ulla J vidare anses ha visat att hon efter utflyttningen inte hade sådan väsentlig anknytning till Sverige att hon likväl skall anses bosatt här enligt bestämmelserna i punkt 1 andra stycket av anvisningarna till 53 § KL.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Ulla J är vid sådant förhållande enligt 6 § 1 mom c) lagen om statlig förmögenhetsskatt skattskyldig endast för förmögenhet som hon vid beskattningsårets utgång haft nedlagd här i riket. Hon skall därför beskattas endast för sin i deklarationen redovisade andel i fritidsfastighet i Östhammar med förmögenhetsvärde av 104 500 kr. I deklarationen yrkat avdrag för skulder av annat slag än inteckningsskulder i denna fastighet kan inte medges med hänsyn till innehållet i 6 § 2 mom andra stycket sistnämnda lag. (RR föredr. 27.9; dom 27.10.1983.)

Anm.: Det får antas att Ulla J hos RR visat att hon och familjen verkligen skaffat en stadigvarande bostad i Frankrike och att mannen skulle placeras där.

Fråga om när förmånstagares fordran på grund av kapitalförsäkringar uppkommit samt om försäkringstagarens dödsbos rätt till avdrag för skuld till försäkringsgivaren vid förmögenhetstaxering

Besvär av Naima W och dödsboet efter hennes man Valter K angående eftertaxering för 1972 för förmögenhetsskatt.

I framställningar hos LSR yrkade TI att Naima W och dödsboet efter hennes man Valter K skulle eftertaxeras till statlig förmögenhetsskatt 1972 och anförde i huvudsak följande: Enligt vad som framkommit vid förfrågan till dödsboet efter Valter K hade denne haft kapitalförsäkringar tecknade i bl a Trygg-Hansa med hustrun insatt som förmånstagare. Enligt bilaga till bouppteckningen hade Naima W genom makens frånfälle förvärvat ett totalt försäkringsbelopp på 439 372 kr inklusive återbäring. Nämnda belopp fick anses ha utfallit i och med makens bortgång den 22 dec 1971 varför det borde ha upptagits såsom skattepliktig förmögenhetstillgång av Naima W per den 31 dec 1971. — Dödsboet hade i deklaration 1972 yrkat avdrag för en skuld till Trygg-Hansa med 240 123 kr. Skuldbeloppet hade emellertid enligt bilagan till bouppteckningen avräknats från de inom linjen i bouppteckningen angivna kapitalförsäkringarna på totalt 679 665 kr inklusive återbäring, vilka tillfallit Naima W såsom förmånstagare med belopp överstigande belåningen. Då den i dödsboets deklaration upptagna skulden till Trygg-Hansa således motsvarades av ett lika stort tillgodohavande i form av utfallna kapitalförsäkringar hos försäkringsbolaget, vilken tillgång inte redovisats till beskattning, borde tillägg till redovisad förmögenhet göras med 240 123 kr. I fall av eftertaxering borde dödsboet erhålla avdrag för arvsskatteskuld med ytterligare 97 076 kr. För den händelse dödsboet inte beskattades för utfallna försäkringsbelopp till den del som motsvarades av dödsboets skuld till försäkringsbolaget och som avräknats vid utbetalningen av försäkringsbeloppen till Naima W, borde hon såsom förmånstagare i stället eftertaxeras för ett belopp om 679 665 kr utan beaktande av avräkningen av dödsboets skuld.

Naima W anförde bl a följande: Försäkringsbeloppen utbetalades först un-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

der 1972. Någon möjlighet att få ut beloppen före årsskiftet förelåg inte. Beloppen var således inte tillgängliga för henne per den 31 dec 1971. Enligt 3 § 2 mom i förordningen om statlig förmögenhetsskatt skulle såsom tillgång vid förmögenhetsberäkningen inte upptagas kapitalvärde av kapitalförsäkring. Detta borde tolkas så att värdet av sådan försäkring inte skulle upptas som tillgång förrän beloppet var utbetalt. I samband med utbetalning av försäkringsbeloppen erhölls från Trygg-Hansa och SPP skriftliga uppgifter att utbetalda försäkringsbelopp inte skulle ingå i deklarationen för 1972 års taxering.

Dödsboet anförde bl a följande: Dödsboet hade den 31 dec 1971 obestridligen en skuld till Trygg-Hansa uppgående till 240 123 kr. Denna skuld betalades inte förrän under 1972. Eftersom K:s hustru var förmånstagare till utfallande kapitalförsäkringar hade dödsboet ingen tillgång i form av utfallande försäkringar. Någon anledning att kvitta boets skuld mot någon form av tillgång förelåg således inte.

LSR yttrade i två skilda beslut: Angående Naima W: Trots att Naima W är insatt som förmånstagare till ifrågavarande försäkringar kan hon inte redan från makens dödsdag anses ha erhållit en fordran till samma belopp som försäkringsbeloppet. Först sedan anmälan om dödsfallet skett till bolaget och bolaget beslutat om utbetalning av försäkringsersättning kan med visshet konstateras om och i så fall till vilket belopp försäkringsersättning skall utbetalas. Framställningen lämnas utan bifall. — Angående dödsboet: I samtidigt härmed avgjort mål över Naima W:s taxering för taxeringsåret 1972 har LSR beslutat att inte anse fordran på försäkringsersättning ha uppkommit från och med dagen för makens frånfälle. Enligt 3 § 2 mom a) lag om statlig förmögenhetsskatt skall vidare kapitalvärdet av kapitalförsäkring inte upptas som tillgång vid förmögenhetsberäkningen. Inte heller dödsboet skall således förmögenhetsbeskattas för nämnda värde. Efter dessa ställningstaganden från LSR kan fastslås att dödsboets låneskuld hos försäkringsbolaget Trygg-Hansa utgör sådan låneskuld för vilken avdrag kan medges vid förmögenhetsberäkningen. Då i deklarationen lämnade uppgifter således inte visats vara oriktiga föreligger inte förutsättningar för eftertaxering. TI:s framställning lämnas utan bifall.

TI anförde besvär hos KR. — Han yrkade att Naima W skulle eftertaxeras till statlig förmögenhetsskatt för den vid dödsfallet på grund av förmånstagarförordnandet uppkomna fordran på försäkringsbolaget om 679 665 kr. I andra hand yrkades att Naima W skulle eftertaxeras för endast det faktiskt utbetalda beloppet, 439 372 kr. — TI yrkade vidare att dödsboet skulle förvägras avdrag för låneskulden genom att dödsboet eftertaxerades till statlig förmögenhetsskatt för den del av fordringsbeloppet 679 665 kr som ej genom eftertaxering togs till beskattning hos Naima W. TI förklarade att han i fall av eftertaxering medgav att dödsboet fick ytterligare avdrag för arvsskatteskuld med 97 076 kr och således eftertaxerades för 143 047 kr.

KR i Jkg yttrade: Av utredningen framgår bland annat att av beloppet 679 665 kr utgör 15 058 kr återköpsvärdet av en blandad liv- och kapitalförsäkring, som tagits å Naima W:s liv, som tillhört den avlidne och som belånats med 7 911 kr, samt att sistnämnda belopp ingått i det av TI åberopade skuldbeloppet 240 293 kr. Vidare framgår att hela skuldbeloppet uppgått till 240 493 kr. — I brist på närmare utredning om vad som avtalats mellan K och försäkringsbolaget får antas dels att bolaget inte kunnat säga upp K:s lån till betalning, dels att avsikten varit att skulden 232 582 kr (240 493—7 911) i händelse av K:s död skolat av bolaget räknas av från vad som kun-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

de komma att utgå på grund av förmånstagarförordnandet. Avräkning från förordnandet har också skett under 1972 efter det att bolaget den 7 jan 1972 fått kännedom om dödsfallet. — För tiden från dödsfallet den 21 dec 1971 till dess avräkning skett får anses *att* den skuld K i livstiden haft till bolaget åvilat dödsboet, *att* bolaget haft motsvarande fordran på dödsboet, *att* vad som kunde komma att utgå på grund av förmånstagarförordnandet åtminstone med belopp motsvarande skulden 232 582 kr häftat som pant för bolagets fordran och *att* Naima W som förmånstagare haft en fordran på bolaget på hela det belopp, 664 607 kr (679 665—15 058), som — oavsett möjligheten till avräkning — kunde beräknas utgå på grund av förmånstagarförordnandet. — Vid beräkning av förmånstagarens och dödsboets förmögenhet per den 31 dec 1971 medför det angivna betraktelsesättet följande. Förmånstagarens fordran på bolaget får i den del den häftat som pant för bolagets fordran på dödsboet inte anses ha haft något beskattningsbart värde. Fordran i dess helhet får därför vid beräkning av Naima W:s förmögenhet inte anses ha haft högre värde än det belopp som efter avräkningen kommit att utgå på grund av förmånstagarförordnandet eller 432 025 kr (664 607—232 582). Den fordran som bolaget haft på dödsboet har inte av bolaget kunnat sägas upp till betalning, medan däremot dödsboet haft möjlighet att infria skulden. Dödsboets betalningsansvar för skulden har följaktligen inte varit rättsligt bindande och skulden således villkorlig. Rätt för dödsboet att vid sin förmögenhetsberäkning dra av den skuld som härrör från belånade livförsäkringar har därför enligt 5 § lagen om statlig förmögenhetsskatt inte förelegat. — När det gäller frågan om eftertaxering kan ske hos Naima W för beloppet 432 025 kr och hos dödsboet för beloppet 240 123 kr, som motsvarar av TN medgivet avdrag för skuld till försäkringsbolaget, gör KR följande överväganden. Den av Naima W upprättade deklarationen kom in till lokala skattemyndigheten den 29 mars 1972. Anmälan om dödsfallet mottogs av försäkringsbolaget den 7 jan 1972. Av Naima W:s egna uppgifter i målet hos LSR kan utläsas att försäkringsbeloppen utbetalats till Naima W sannolikt under feb 1972 och i vart fall senast innan deklarationen avlämnats. På grund härav måste Naima W vid den tidpunkt deklarationen avlämnades känt till såväl att hon varit insatt som förmånstagare som storleken av de på grund av förmånstagarförordnandena utfallande beloppen. Genom att i deklarationen inte redovisa beloppen har hon lämnat oriktigt meddelande och därigenom obehörigen undgått beskattning för förmögenheten. Förutsättningar för eftertaxering föreligger därför. — Om inte annat avtalas är lån på livförsäkringar inte från försäkringsbolagets sida uppsägbara till betalning. Dödsboet har emellertid i deklarationen yrkat avdrag för sådan låneskuld till försäkringsbolaget utan att ange att skulden avsett lån på livförsäkringar. Dödsboet har härigenom lämnat oriktigt meddelande som medför att avdrag obehörigen har kommit att medges. Förutsättning för eftertaxering föreligger. — Med ändring av LSR:s beslut bifaller KR på så sätt TI:s andrahandsyrkande att Naima W eftertaxeras för en skattepliktig förmögenhet av 432 025 kr. KR bifaller vidare TI:s yrkande i fråga om dödsboets förmögenhetstaxering och eftertaxerar med ändring av LSR:s beslut dödsboet för en skattepliktig förmögenhet av 143 047 kr. KR bestämmer den för Naima W och dödsboet eftertaxerade gemensamt beskattningsbara förmögenheten till 575 100 kr. (En ledamot av KR var av skiljaktig mening och ansåg det inte styrkt att Naima W känt till förmånstagareförordnandet när hon upprättade deklarationen, varför förutsättning för eftertaxering av Naima W inte förelåg enligt hans mening.)

Naima W och dödsboet överklagade KR:s dom med yrkande att eftertaxeringarna skulle undanröjas. De upplyste att försäkringsbeloppet utbetalades den 14 april 1972.

Försäkringsinspektionen avgav yttrande i målet.

RR yttrade: Ett försäkringsbolags ansvar till följd av kapitalförsäkring aktualiseras vid försäkringsfallet. Bolaget får då en skuld till försäkringstagaren respektive förmånstagaren och denne får en däremot svarande fordran på bolaget.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Naima W har således vid sin makes dödsfall den 22 dec 1971 fått en fordran på försäkringsbolagen i anledning av de tecknade kapitalförsäkringarna till vilka hon var förmånstagare. I Naima W:s förmögenhet per den 31 dec 1971 skall därför ingå ett belopp som på sätt KR funnit skall beräknas till 432 025 kr.

Naima W har inte i sin den 29 mars 1972 avlämnade deklaration för taxeringsåret 1972 tagit upp nämnda belopp, trots att hon i vart fall den 9 mars 1972, då bouppteckningen efter hennes make upprättades, känt till de på grund av förmånstagareförordnandena utfallande beloppen, vilka redovisades i en bilaga till bouppteckningen och som sammanlagt efter avdrag för låneskuld uppgick till ovannämnda 432 025 kr. Förutsättningar för eftertaxering av Naima W föreligger därför.

Vad angår eftertaxeringen av dödsboet har, såvitt framgår av utredningen, den avlidne inte i samband med belåningen av försäkringarna eller därefter föreskrivit att lånen, om de var oguldna vid hans död, skulle betalas av dödsboet. Dessutom framgår av innehållet i nämnda bilaga till bouppteckningen att Trygg-Hansa inte avsåg att återfordra lånebeloppet annorledes än genom avräkning från försäkringssumman. Vid dessa förhållanden har lånebeloppet inte utgjort någon dödsboets skuld och dödsboet har därför inte ägt rätt till avdrag för lånebeloppet.

Dödsboet har i deklarationen 1972 yrkat avdrag för skuld till Trygg-Hansa utan att samtidigt lämna uppgift om att lånebeloppet skulle avräknas från försäkringssumman. Förutsättningar för eftertaxering av dödsboet föreligger därför. Som KR funnit bör därvid medges visst avdrag för arvsskatteskuld.

RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 11.10; dom 25.10.1983.)

Anm.: Se NJA 1959 s 447 och RÅ 1960 ref 49. Se även Hellner, Försäkringsrätt, 2 uppl 1965, s 528—529, 551, 557, 604—605; K G A Sandström, Om förmögenhetsskatt samt Beskattning av inkomst av kapital, s 148, 155—157, 229 och Bratt-Fogelklou, Skatt på arv och skatt på gåva, 1972, s 87, 121.

Extraordinär besvärsrätt m h t felaktigt garantibelopp (ägt endast halva fastigheten)

Besvär av A angående inkomsttaxering 1977.

A redovisade i sin deklaration inkomst och garantibelopp för den schablontaxerade fastigheten Vallhornet 3 i K:s kommun med 375 kr. Han uppgav taxeringsvärdet till 120 000 kr och angav att fastigheten förvärvats den 11 nov 1976.

TN följde deklarationen.

Sedan KR i Sthlm efter besvär i annan fråga prövat A:s taxeringar anförde A besvär i särskild ordning hos RR. I besvären yrkade A under åberopande av 100 § TL rättelse av sina taxeringar till statlig och kommunal inkomstskatt

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

1977 och anförde: Hans intäkt och garantibelopp för fastigheten Vallhornet 3 hade blivit för högt beräknade. Han hade i deklarationen redovisat inkomsten av fastigheten utgående från att den haft ett taxeringsvärde om 120 000 kr i stället för 60 000 kr och från att den ägts av honom i stället för av honom och hans hustru med hälften vardera. Taxeringsmyndigheterna hade inte rättat dessa fel.

RR yttrade: Av utredningen framgår att A och hans hustru den 11 nov 1976 förvärvat och därefter ägt hälften var av fastigheten Vallhornet 3 och att fastighetens taxeringsvärde uppgick till 70 000 kr. Vid angivna förhållanden var A vid 1977 års taxering till kommunal inkomstskatt skattskyldig endast för hälften av fastighetens garantibelopp. Då han taxerats för hela garantibeloppet skall hans talan upptas i särskild ordning enligt 100 § 3) TL. Den på honom belöpande delen av garantibeloppet skall med hänsyn tagen till innehavstid och till gällande taxeringsvärde bestämmas till 96 kr.

Vad härefter beträffar taxeringen till statlig inkomstskatt har A inte visat att sådana omständigheter föreligger som kan medföra rätt för honom att anföra besvär i särskild ordning över KR:s dom.

RR bifaller endast på så sätt besvären att A:s taxering till kommunal inkomstskatt 1977 i K nedsättes till (beloppen här uteslutna). (RR föredr. 7.9; dom 12.10.1983.)

Anm.: Se RÅ 1975 ref 110 och RK 78 1:45.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03

Goda Råd
kring företagets ekonomi och administration.

SRF — ett förbund med resurser för kvalificerad rådgivning.

Sveriges Redovisningskonsulters Förbund kan genom sina ledamöter erbjuda sina klienter ett heltäckande serviceutbud inom ekonomi och administration. Förutom traditionella uppgifter som löpande redovisning, skatte- och deklarationsfrågor arbetar Redovisningskonsulten SRF med en mängd andra företagsekonomiska problemområden, som framgår av illustrationen.

SRF finns representerat över hela landet med sina 700 ledamöter. Förbundet är organiserat i 9 geografiska kretsar och har sitt kansli centralt placerat i Falun. SRF:s kansli tillhandahåller sina ledamöter avancerad hjälp inom bl a utbildning och kursverksamhet (24.000 elevtimmar 1982), förlagsverksamhet (tidningen Företags-Aktuellt med upplaga 22.000 ex), blankettproduktion samt databehandling med stöd av Statens Industriverk, SIND.

SRF har målmedvetet "verkat för och främjat god redovisnings- och redovisningsbyråsed" sedan 1936. Förbundet och dess ledamöter har genom sitt framgångsrika och seriösa arbete genom åren intagit en representativ ställning för sin yrkeskår och är en tung remissinstans i redovisnings- och beskattningsfrågor. Därutöver finns SRF även representerad i officiella organ för företagsfrågor som Bokföringsnämnden, SIS och Delegationen för Företagens Uppgiftslämnande DEFU.

Som ytterligare verktyg i Redovisningskonsultens SRF händer finns SRF:s Expertpanel med erkända auktoriteter inom företagsekonomi, redovisning, skatte- och associationsrätt, mervärdes- och punktskatter, databehandling samt allmän juridik.

Med SRF:s krav på sina ledamöter beträffande yrkeserfarenhet och teoretiska kunskaper är det naturligt att Redovisningskonsulten SRF alltid är välkommen som förmedlare av kontakter mellan ortens företagare och dess myndigheter, organisationer, finansieringsinstitut m fl. SRF har etablerade kontakter både på riksplanet, regionalt och lokalt med statliga och kommunala myndigheter samt institutioner och organisationer av avgörande betydelse för företagaren och dennes verksamhet.

För företagets skull, välj rätt rådgivare — Redovisningskonsulten SRF.



Om du vill veta mer om SRF, kontakta kansliet. Så sänder vi trycksaken Goda Råd.

SVERIGES REDOVISNINGSKONSULTERS FÖRBUND

SRF

— företagarens nära rådgivare och samtalspartner.

Forbundsadress:
Magasinsgatan 7 A, Box 143, 791 23 FALUN Tfn 023-181 30

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:23:03